

המורה שילה

עליזה לביא

אני זוכרת בחיבה רבה מורה אחת מבית הספר התיכון. היו עוד מורות בחיי אך איתה היה לי קשר נדיר ומיוחד. המתמשך, בדרכו, עד היום.

המורה שילה זקס למדה אותנו את חשיבות ידיעת השפה האנגלית ואת השליטה בה. את יפי השפה ואת תרבותה. לי היה קשה. לא קל. רזי השפה לא היו נהירים לי. בחינות, אנסינים, מגנים ובגריות. שנים אתמודד עם שפור השפה, המבטא, העשרת אוצר המילים והניסיון להבין את שפת הסלנג והקיצורים. גם בקורסים לתארים מתקדמים וגם ברכישת הדיקציה הנכונה אצל מומחים זכרתי, שאת הביטחון ואת האמונה ביכולתי הקנתה לי שילה. גם שלא הצלחתי והדכדוך העיק – נטעה בי תקווה. "יש לך רצון ואת תצליחי" פסקה. גם כשהגעתי לא מוכנה לבחינה או שכחתי להכין שיעורים, שילה לא נזפה וידעה לתת את ההרגשה שההפסד הוא שלי. המורה שילה הייתה חברה – בימי החום לא היססה להסיע, אותנו שגרנו בקרבתה, ברכבה ונצלה את הזמן לתרגל איתנו את השפה. תמיד מצויה הייתה במאור פנים גם כשהתנאים לא היו קלים.

היא לוותה את הכנתנו למבחני הבגרות באהבה גדולה ובשלווה בוטחת שהיא ציידה אותנו במיטב לדרך. לימים, שספרי **תפילת נשים** התפרסם בניו יורק בהוצאה היוקרתית ראנדום האוס וזכה בפרס הספר היהודי הטוב ביותר לשנת 2008 ידעתי, שאת הנאום בטקס עליו שקדתי זמן רב, אקדיש לה. כשנשאתי דברים מעל הבמה במוזיאון המורשת היהודית המפואר והעתיק שבדרום מנהטן מול הקהל המלומד החרד לשלמות השפה - הצטערת שהיא לא שם איתי. את העותק הראשון של הספר באנגלית שקיבלתי באותו מעמד שמרתי לה. עם תום מסע ההרצאות המרתק והארוך ברחבי ארצות הברית שבתי הביתה וכתבתי לה ביד בוטחת הקדשה. האמון שלה, התחושה העוטפת ששידרה תמיד היא זו שליוותה ומלווה אותי במסעותי בין הבמות השונות ובין הקהלים המגוונים. וכמו שאמר הסופר האמריקני הנרי ברוקס אדאמס: "המורה משפיע לנצח. לעולם לי ידע עד היכן השפעתו מגעת".

ד"ר עליזה לביא מרצה בבית הספר לתקשורת, אוניברסיטת בר אילן.

www.AlizaLavie.com

בת 47, בית ספר תיכון דתי בר אילן, נתניה